בד א מיי פ"ג מהלכות לילית הלכה א וע"ש בכ"מ טוש"ע א"ח סימן טו בהג"ה: בה ב מיי פ"י מהלכות כלאים

שא סעיף ד: בו ג מיי' פ"א מהלכות נילית

בז ד מיי שם טוש״ע שם: ח מיי פ״ג מהלכות לילות הלכה יא סמג עשין טו [טוש״ע א״ח סימן כד סעיף א]: בש ו מיי שם הלכה י ועיין בכ"מ טוש״ע א״ח סימן יע

ל ז טוש"ע י"ד סימן שנא סעיף

ב וע"ם בהג"ה:

לא ח מיי׳ פ״א שם הלכה יח טוש״ע א״ח סימן טו סעיף

ט [מיי' שם הלכה יג]: י [מיי' שס]:

שימה מקובצת

ליכא. ל) והא אמרה ר' זירא כו'. ליכא למימר דפריך לשמואל מהא דהא לא שמעינן מידי מהא

. לעיל דהו"א הטיל למוטלת

נשרה כשפסק הראשוז אבל כל

ומן שלא פטק (אפילו) (אפטר) נומן שלא במקום מצוה הוי אלא לשתוק מההיא דלעיל ואנא ידענא כיון דאינו חייב משום כלאים [הרי] דלא הויי עוטנת ווולע בתכות מעוד מווונה

ניצית שלא במקום מצוה משום

בעי בהאי מתכשר א״כ פשיטא

דהטיל למוטלת וחתך לראשון

כשרה כך נראה להר"ם. תו"ח:

ב) חדא מכלל חברתה כרי.

פ"ה (ההיא) [הך דהכא] אתיא מכלל ההיא דלעיל ולא נהירא

מכלל ההיא דלעיל ולא נהירא
דבהיא ליכא אמר שמואל
וא"כ איך בא מכלל אידן
וא"כ אין בא מכלל אידן
הא דהכא [אלא נראה מנא לך
הא דהכא [אלא נראה איפכא
דביון דשמע למה דקאמר ליה
דביון דשמע למה דקאמר ליה

משמיה דשמואל רביה א"כ

ס״ל כך מסתמא וגם קשה לפ״ה

מה שפי׳ הר״ם דודאי מההיא

. דלעיל לא שמענו הד דהכא

דלעיל לא שמענו הך ההכא.

תו"ח: ג) לבי רבה: ז' מיכסי

בטלית: ס) תיבות של תכלת

נמחק: ו) ענשיתו אעשה אע"ג

נמחק: ו) ענשיתו אעשה אע"ג

דאמרינן [כתובות (דף פו ע"א)

עשה סוכה ואינו עושה כו'

נחת מציות של שאצא נפשו

ובתת המצוה) מכרוצה וארל'

ובתת המצוה) מכרוצה וארל'

[אבל] הקבועה (אבל]

ציצית אין זמנו [קבוע לא]

ענשי אעשה כי האי: ו) לאכסוי

מי חייביה ותיבות כי מיכסי

טלית דלאו בת חיובא היא

נמחק: מ) טצדקי למפטר כו'. פ"ה והשתא שפיר ענשינן [אי] חובת גברא אי חובת טלית.

חובת גברא אי חובת טק ומיהו משמע דבחובת גו דוקא איכא עונש דלא ו עביד וכולהו אחרים עבדי דאי חובת טלית למה ו גער בו ממה שהיה לו

סדין והלא היה יכול לחייב

. נפשיה במצות ציצית בטלית

אחד שהיה מונח בקופסא ואין

. וה טצדקי דשמא היה לו טלית

מצוייצת בכית וכ"ת המלאך
היה יודע שלא היה לו טלית
אחר מ"מ היה לו לומר קנה
לך טלית החייבת ולבוש מר
שתרצה ולא היה לו לגעור בו
על הלבשה. תו"ח. טצרקי כו'
משמע דקאי בין אחובת גברא
בין אחובת טלית ה"מ דלא קאי
בין אחובת שלית ו"מ דלא קאי

אלא אחוכת גברא אכל אחוכת

טלית לא קאי (דאי אפשר שלא) [דאפשר שיש] לו כלי בקופסא

שהיו בהז ציצית ולעולם פליגי

פסק הלכה דחובת

ראי בעי בהאי מתכשר

:סעיף

הלכה יח טוש"ע י"ד סימן

הלכה יו טוש"ע א"ח סימן

מסורת הש"ם

דאמרינן לקמן (דף מד.) טלית שאולה כל ל' יום פטורה מן הציצית מכאן ואילך חייבת ואפי׳ של כלאים ואע״ג דפטור מדאורייתא דאין לחלק כיון מ) דלגבי גברא דהוי דידיה ליכא כלאים וכן לנשים והא דאמרינן (לקמן מג.) גבי הכהנים נהי דבעידן עבודה אישתראי שלא בעידן עבודה לא לא דמי כלל דהא כתיב (דברים כב) לא תלבש שעטנז

גדילים מעשה לך לומר שבמקום גדילים תלבש שעטנו משמע דכל לבישה שרא רחמנא בין ועוד דבטלית שעשוי להנאתו חייב הכתוב כלאים אבל בגדי כהונה לא לביש אלא בעידן עבודה ועוד אומר ר"ת דבגדי כהונה נמי שלא בעידן עבודה שרו והכי קאמר נהי דבעידן עבודה אישתראי כלומר המיוחדים לעבודה שלא בעידן עבודה כלומר אותם שאינם מיוחדים לעבודה לא אישתראי וכן מוכח בתוספתא דכלאים דתניא בגדי כהונה ובגדי כהן . גדול אין בהם משום כלאים בגדי כ"ג שילא במדינה חייב במקדש בין לשרת בין שלא לשרת פטור ול״ע אי לילה דומה למדינה דחייב וי"ל דחייב מדרבנן וההוא עובדא דשמעון הלדיק פרק בא לו (יומא דף סט.) דעת לעשות לה' הפרו תורתך בדרבנן נמי שייך הפרה מיהו לא משמע הכי אלא נראה טפי דחייב מדאורייתא ואין לדמות מקומות למדינה דבמדינה ליכא שום היתר וחדע דהתם לא מפליג בין שעה הראויה לשרת לשעה שאינה ראויה זה שם) גבי בגדי כהונה שמקפלין אותן ראשיהן אלא שלא כנגד ראשיהן] משום כלאים היינו בהצעה דלא דמי ללבישה דשרא רחמנא אבל גבי לילית אין לחלק בין הלעה ללבישה ובספרי תניא כסות המיוחד ליום ולילה חייב בלילית רבי יהודה בן בבא אומר ביחוד בטלו חכמים את כסות של אשה מן הלילית ולא חייבו בטלית אלא מפני שבעלה מתכסה בו לכך נראה דכלאים בלילית שרי בין ביום בין בלילה בין לאשה בש]: חדא מכלל דחבירתה איתמר.

משמיה דשמואל קאמר לה: אדם חייב] לקנות טלית אלא ומשמע דלא מוכח מידי: רמינן ליה. פירשתי בפרק בתרא

דקמייתא ואיפכא נראה דבתרייתא

לשרת והא דאמרינן פרק בא לו (גם מחת ראשיהן דלאו דווקא בח] [מחת פירש בקונט' בתרייתה מכלל

ענשיתו [אעשה. כי החי] ° [שחין המחוייב אם אין לו 🔊 אבל עשה גמור אפילו בית דין שלמטה היו מכין אותו עד שתנא נפשו 0: הכי קאמר דיה מצדקי למפמר נפשך מציצית. ומ״מ אי לאו חובת גברא לא שייך למיענש עליה כיון דלית ליה ובקונטרם גרם דנדה (דף סא:) ש:

והגדול יולא כה עראי. שאינו בוש לנאת בה יבן לשוק: אילימא וכן לענין איסורא דכלאים. דאי אין קטן מתכסה בה אין בה משום כלאים אם נארג בה כלאים: והתנן אין עראי בכלאים. כלומר אין דין עראי בכלאים שאע"פ שאין הגדול יולא בה עראי יש בה משום כלאים אם נארג בה כלאים: ואמר רב נחמן. מאי וכן לענין כלאים וכן לענין סדין והגדול יוצא בה דרך "עראי חייבת בציצית בציצית יגן אלמא ציצית בטלית שאין אין הקטן מתכסה בו ראשו ורובו אע"פ בה שיעור יש בה משום כלחים: אלא שהגדול יוצא בה עראי פמורה וכן לענין מאי פטורה. דהאמר לעיל ומ:ז ואפילו כלאים והויגן בה מאי וכן לענין כלאים אילימא בטלית פטורה כגון הטיל למוטלת יד] וכן לענין איםורא דכלאים והא אנן תנן 🌣 אין דכי שריא רחמנא כלאים בציצית לגמרי עראי בכלאים ואמר רב נחמן בר יצחק וכן אישתרו ביו]: חדה זימנה. לעיל ושסן הטיל לענין סדין בציצית אלא מאי פטורה הטיל

למוטלת כשרה וכיון דמתכשרא בהנך בתראי וכל שכן בקמאי אי הוה פסיק למוטלת 🗗 והא אמרה רבי זירא חדא זימנא לבתראי פשיטא דאין בה משום כלאים ס חדא מכלל דחבירתה איתמר ת"ר מלית דהא כולה לילית מיקרו: חדא מכלל כפולה חייבת בציצית ורבי שמעון יפומר מברתה איתמר. מכלל דהטיל למוטלת ושוין שאם כפלה ותפרה ישחייבת תפרה כשרה איתמר הך דכלאים: טלית פשימא לא צריכא דנקמה בסיכי רבה בר כפולה. שהיתה ארוכה כשתים וכפלה: הונא איקלע לבי יו רבא בר רב נחמן חזייה ורבי שמעון פוטר. שאם תפשט נמלאת דהוה מיכםי זו מלית כפולה ורמי ליה חומי ליליות באתלעיתה: שאם (א) תפרה חייבת. דלא תפשט: דנקטה בסיכי. עילוי כפילא איפשיטא ואתא חוטא וקם להדי רישיה אמר ליה לאו היינו כנף דכתב רחמנא ברוק"ש. ל"א תפירה רחבה בשטי"ר וקשיא לי הא דאמר בסוף הקומץ באורייתא אתא שדייה איכםי גלימא אחריתי (לעיל לז: ע"ש) האי מאן דחייטיה לגלימא אמר ליה מי סברת יחובת גברא הוא כו': איפשיט. הטלית היו מון לילית יחובת מלית הוא זיל רמי לה לימא מסייע באמצעיתה שהיתה יין יי) רחבה כפלים ליה ∘חסידים הראשונים כיון שארגו בה שלש בהומתו והיתה כפולה והכפל מוטל היו מטילין בה תכלת שאני חסידים דמחמרי על ראשו ושני הראשין של טלית למטה אנפשייהו ופליגא דמלאכא דמלאכא אשכחי' מאחוריו ושתי ליליות היו שבקרן האחד לרב קטינא דמיכסי סדינא אמר ליה קטינא ושנים בשני ראשי הכפל מקום שארכו כלה יח] וכשנפשטה היה (כ) חבוי כולו קטינא סדינא בקייטא וסרבלא בסיתוא יו ציצית בה ונמלאו שתי ליליות של כפל באמלע ישל תכלת מה תהא עליה אמר ליה הטלית כנגד ראשו של רבא: לאו יו ענשיתו אעשה אמר ליה בזמן דאיכא היינו כנף. דהא באמלעיתה עומדין: ריתחא ענשינן אי אמרת בשלמא חובת מי סברת חובת גברא הוא. לקיים גברא הוא היינו דמחייב דלא קא רמי אלא מלות לילית באחת מהן דתיפטר בהך אי אמרת חובת מלית הוא הא לא מיחייבא אחריתי: חובת טלית הוא. ואפילו ים עשר יש לך טעונות לילית ב]: אלא מאי חובת גברא הוא נהי דחייביה מסייע ליה. דחובת טלית הוא: רחמנא כי מיכסי טלית דבת חיובא ז כי יהרחשונים כו'. ואי חובת גברא הוא מיכסי מלית דלאו בת חיובא היא מי חייביה למה לה לילית עד שיתכסה בה: רחמנא אלא הכי קאמר ליה 🕫 המצדקי ופליגה דמלהכה. באן סודרבה בר רב למיפטר נפשך מציצית אמר רב טובי בר הונא דהמלאך אומר דחובת גברא יו קיםנא אמר שמואל כלי קופסא חייבין היא: דמיכסי סדינא. דלא הוה ליה בציצית ומודה שמואל ייבוקן ישעשאה לילית כדאמרינן לעיל [מ:] משום כסות לכבודו שפטורה מ"ט יאשר תכסה בה אמר לילה: סרבלא. כגון אותן שלנו שהן עגולין ואין לה אלא שני כנפים [למטה] רחמנא האי לאו לאיכסויי עבידא בההיא דפטורה מלילית: [**סרבלה.** מנט׳ שעתא יודאי רמינן ליה משום ילועג לרש בלע"ון: הא לא מיחייבא. הן טלית חרף יו עושהו אמר רחבה אמר ר' יהודה דסדין ודסרבלא ומאי איכפת ליה: נהי טלית חשנקרעה י6 חוץ לשלש יתפור תוך דחייביה רחמנהבב] כי מיכסי טלים שלש לא יתפור תניא גמי הכי מלית כת חיובה. הראוי ללנילית בג] חייביה שנקרעה חוץ לשלש יתפור תוך שלש רחמנא (ג) לגברא לאהדורי בתר טלית רבי מאיר אומר לא יתפור וחכ"א יתפור בר] דחיובא ולאכסויי בה מי [חייביה]: מושוין שלא יביא אפילו אמה על אמה אלא הכי קאמר ליה טלדקי למיפטר שנמך מנינית. תבקש תחבולות לפטור ממקום אחר ובה תכלת ותולה בה עלמך מלילית. טלדקי תחבולות וחבירו ושוין שמביא תכלת ממקום אחר ותולה בה בבבא קמא בפרק הכונס (דף נו.) כל טלדקי דאית לה למיעבד עבדה: כלי

 לאים פ"ט משנה ב,
 [מגילה כט: וש"נ], (1) [לקמן מב:], (7) [ע" מוס" ברכות יד:
 ד"ה ויאמר], (7) [לע"ל מ:], ו) נעי מוס' לעיל מ. ד"ה סדין כו'], ו) בומן. רש"א, ה) ארוכה כפלים. ל"ה. נו) בחרנות האחד. ל״ה, י) חסידים הראשונים. ל״ק, כ) אדרבה. ז״ק, ל) לצינית הס״ אח״כ ד״ה מי חייביה כו׳ ב לח"כ ד"ה מי חייביה כו' בה מה הס"ד והשלה יש למחוק, ז"ק, מח"ל מקדש מו להלהי רש"א, נ) ר"ל מקדש בלילה, **3**) מקדש למדינה. ג"ק, ג"ק, מו להל מנגד כלשיהן אלה מנגד ראשיהן אלה מנגד ראשיהן משום. ז"ק, **3**) דרב מעונת פר חובת פלית חוא עיין מחום היים, מו או מיליה חוא עיין מחום המוצר מו או מיליה מהוצר מו מיליה מהוצר מו מיליה מו מיליה מהוצר מו מיליה מהוצר מו מיליה מהוצר מו מיליה מו מיל

תורה אור השלם

רש"ח, ל) [כדחיתה כתובות פו.].

ק) ווע"ע תוס' ברכות ית. ד"ה

למחר וכו' ומ"ש שם על צידוז.

גְדִלִּים תַּעֲשֶׂה לֶּךְּ עַל בַּע כַּנְפּוֹת בְּסוֹתְךְּ אֲשֶׁר יַּסָה בָּה: דברים כב יב בְּכַּסֶּה בָּה: דברים כב יב 2. לעג לָרָש חַרַף עשׁהוּ שְׁמחַ בייילי יו ה לאיד לא ינקה: משלי יז ה

הגהות הב"ח

(b) רש"י ד"ס טלס כפלה ותפרה שחייבת ללל מפטע: (c) ד"ה ליפטיעו וכי וכענפטעה היה תחוב כולו: (1) ד"ה נהי וכי למנול אבל מי חייביה רחמנא לגנול ללהדור:

גליון הש"ם

גמ' מצדקי. עיין ערכין דף נ ע"נ מוס' ד"ה הכל חיינין: תום' ד"ה ענשיתו וכו' שאין

לעזי רש"י

ברוק"ש [ברוקי"ש]. יתדות. בשטי"ר. להכליב. מנט"ל [מנטי"ל]. גלימה.

רבינו גרשום

(וכן לענין איסורין דכלאי׳ דאי אין הקטן כדי להתכסות) וכן לענין איסורין דכלאים דכי אין . הקטן מתכסה בה ראשו ורובו אף על פי שהגדול יצא בה . עראי אין בה משום כלאים . והתנן אין עראי פוטר מאיסור והתנן אין עראי פוטר מאיסור כלאים. אלא חייב על עראי כעל קבע אפי בטלית קטנה: וכן לענין סדין בציצית אם אין הקטן מתכסה בה ראשו ורובה חייבת משום כלאים והיכי אומר אפי בטלית פטורה אין בה משום כלאים: אלא מאי אמי ברולים אונה דמאנר אפי׳ בטלית פטורה דקאמר שאם הטיל ציצית לסדין שכבר מוטלת לה ציצית בתחלה: והאמר ר' זירא חדא זימנא הטיל למוטלת כשרה. ההיא מכלל דהא איתמר: טלית מכלל דהא איתמה: טלית כפולה שהיתה גדולה כשתים וכפלה חייבת בציצית ורי שמעון פוטר דאי רמי ליה כשהיא כפולה זימנין דמפשטא ולא קאי חוטא להדי כנף: בסוכי ַ אסולָי בלע״ז. (חייבת) חובת טלית היא ואף על גב דלא מויכתים העור להנוחה , דלא מיכסית בה אסור להניחה בלא ציצית: כיון שבצעו בה ג' לאלתר כשנארגה כולה קודם שהסירוה מן העץ היו

קופסא. מליחות הראויין לנילית אף על פי שמקופלת ומונחת בקופסא חייבת בלילית דהואיל ועומדת היא להתכסות בה אשר תכסה בה קרינא ביה: **לכבודו.** לחכריכין: כה! בההיא שעמא. כשלובשין אותו למת: **ודאי רמינן ליה.** מטילין ביה ציצית דאי לא לא רמינא דמי כליעוג כלומר איפטר ליה ממצות: **חוץ לשלש.** למעלה משלש אצבעות משפת הכנף: י**הפור**. ולא חיישינן דילמא רמינא דמי כליעוג כלומר איפטר ליה ממצות: **חוץ לשלש.** למעלה משלש אצבעות משפת הכנף: י**הפור**. ולא חיישינן דילמא פיים מידי מן חוט בין התפירה ויניחם ויוסיף עליו עד ד' חוטים לשם לילית ואיכא תעשה ולא מן העשוי דהא חוץ לג' לא חזו לתלות לילית כדאתרינן לקתן נש"בן: כחוך שלש. הראוי להניח שם לילית: לא יחפור. דהכא חיישינן להכי כדפרישנא: מחקום אחר. מטלית אחרת ויש בה חכלת וחולה בה משום דעל כנפי בגדיהם [במדבר טון בעינן וכנף זה לא היה מבגד זה בשעת עשיה: ושוין שמביא מכלת. מתיר צילית מטלית אחרת וחולה בה דהכא ליכא ולא מן העשוי דהא צריך לחזור ולכורכה ולתקנה כאן כבחחילה:

. (דף סא) בתוס׳: י**ל**) חוץ לשלש יתפור פ״ה דלא חיישינן שמא ישלים חוט התפירה עם הציצית דאין זה מקום ציצית תוך ג׳ לא יתפור שמא שלים כו׳ ולא נהירא דאם כן תקשי ברייתא לרב הונא דקאמר ד׳ בתוך ד׳ ועוד דאמרי׳ בסמוך שלא יביא אמה על אמה ממקום אחר ותולה ומה ענין ושוין לזה של מעלה ועוד הא דאמר ד' זירא שמא יקרע סדינו בתוך שלש ויתפרני נימא דלא כר״מ אמרה למילתא דאי ר' מאיר

קא עברת לפטר נפשך דלא בעית למיכסי טלית דבת חיובא: כלי קופסא בגרים שמיוחדיון לטלית ומנחיון בקופסא באוג: בדקן לה ציצית משם לכנד. האו אי אי אי הפר די אי אי מאיר שעשה למיתחו שיטפוהו בה כשימות. בההיא שעתא ודאי לכי מיית ומיעטף בה רמינן לה ציצית משם לועג ליד מאיר משה לא יתא הלישות הדעת למת שמחשבין אותו פטר כן המצות. חין לגי אצבעות סמוך לכנף יתפור: פקרעת תך ג' מקום שרות החובה בכוף לא יתפור שמא ישתייר מחוני של תפידה והיה וו חוטין ומצטוף עמור ועשה ציצית והיי תעשה ולא מו של תפידה והיה וו חוטין ומצטוף עמור ועשה ציצית היית תעשה ולא מו של תפידה והיה וו חוטין ומצטוף עמור ועשה ציצית והיית תשה ולא מו בא היא מו לא מה אמייב אמף אחר ממקום אחר אפיי משל אמה על אמה ובו תכלת ציצית והיית משין בו צינית לא יתפור שמא איש של הבי ביצית וחים ומצטוף עמור ועשה ציצית היית היית שה לא הייד ששין בו צינית לא היים אותו של א יביא אנה על אמה ובו תכלת ציצית היית היית שה לא הייד ששין בו צינית וחים הוא של הייד ביצית וחים ביצית היים של א הייד לא הכטל האות ביצית היים בל מתות מות מה ביצית וחים בל מתות מות מה ביצית וחים בל מתות מות מה ביצית וחים בל מתות מה ביצית וחים בל מתות היים בל מתות מות מה ביצית וחים בל מתות הייד שאין בו צינית וחים א איקול של מות מות מה ביצית וחים בל מתות וכר בל הייד שאו א של ל לחום הוא אין כו צינית והיים אא ביער באים למחלת ומור לצינית הוא לא ותות הייד של מתות הייד לא המות הייד לא הייד שאו אין לו לחוש ואמנם יש ליישבו אפי לפים של הייד בית הייד שה ביצית הייד בית הייד לא הייד מות הייד לא הייד משת בית הייד לא הייד שאות בית הייד לא הייד לא הייד של הייד לא הייד